

Andrew Clements

SHERRY CLUTCH

a siker kovácsa

Jonatán Modern Könyvtára

Andrew Clements

SHERRY CLUTCH

a siker kovácsa

Minerva Nova Kiadó
Szeged, 2003

*Stephanie Owens-Lurie
és Rick Richter számára,
akiknek sokat köszönhetek
- A. C.*

1

AZ ELSŐ SZÁMÚ RAJONGÓ

Natalie képtelen volt nyugton maradni. Bekukkantott az iskolai könyvtár ajtaján, megfordult, elindult lefelé az előcsarnokba, megtett hat lépcsőfokot, aztán megfordult, visszament, és újra megállt, hogy benézzen Zoe-hoz. Rémes volt ez a várakozás!

Zoe még mindig olvasott. Az első két fejezet csak tizenkét oldalból állt. Natalie nekitámaszkodott az ajtófélfának, és a hüvelykujja körmét rágta. „Mi tart neki ennyi ideig?” – gondolta magában.

Zoe a szeme sarkából figyelte Natalie-t. Nyugtalan tekintetét az oldalában érezte, de nem zavartatta magát. Mindig is lassan olvasott, így esett jól neki, különösen, ha jó könyvről volt szó. Márpedig ez jó volt.

A család

Írta: Natalie Nelson

12 oldal

A Nyolcvankettedik és a Nyolcvanegyedik utca között érem utol Seant. Neki hosszabb a lába, mint nekem, így hát jócskán lihegek. Megragadom a karját, megáll egy bódé előtt.

– Miért követsz? – kérdezi.

– Beszélnem kell veled.

– Ja, hát az baj. A büntető tárgyaláson lett volna rá alkalmad, de nem beszéltél.

– Igen, mert ha megmondtam volna az igazat, az egész iskola megtudja, hogy csaltam. És kirúgtak volna.

– De tényleg csaltál, igaz?... – Sean egyenesen a szemembe néz. – És én tényleg nem loptam el a megoldási kódot, igaz?... És te tudod, hogy nem én voltam, mivel te loptad el, igaz?

Minden kérdésére rábólintok.

Sean most dühösen néz, és szinte kiabál.

– Szóval először lopsz, aztán csalsz, és most hazudsz! Otthagytál, és engem büntettek meg!

Az eladó nyugtalanul figyel. A pénztártól a bódé ajtajához megy, bennünket fürkés�. Seant nem érdekli, beleüvölt az arcomba.

– Hát, tudod mit mondok neked, Angela? Már nem vagyunk barátok! És talán soha nem is leszünk.

Elviharzik zsebre vágott kézzel, görnyedt vállal, minden lépésnél a járdához üti a sarkát.

Én meg sírok.

Zoe az asztalra csúsztatta a tizenkét oldalt, és maga elé bámulva a gondolataiba merült.

- Na, szerinted? - Natalie megállt a háta mögött jobbra.

- Hú, Natalie! - riadt fel Zoe. - Halálra rémisztettél! És tönkretettél egy jó pillanatot.

- Na, de szerinted milyen? Elég jó?

- Szerintem nagyon jó - bólintott Zoe.

- Tényleg? - Natalie kihúzott egy széket, és leült vele szemben. - Remélem, nem csak azért mondom, mert a legjobb barátnőd vagyok!

- Nem - rázta a fejét Zoe. - Nem. Úgy gondolom, hogy jó. Annyira, hogy szeretném elolvasni az egészet, alig győzőm már kivárni! El tudod holnap hozni a folytatást?

Natalie elmosolyodott, és benyúlt a hátizsákjába. Előhúzott egy gumipántos kék dossziét.

- Itt van. Írtam még hozzá öt fejezetet. Csak azt szerettem volna tudni, hogy jó-e az eleje, de elolvashatod az egészet, ha van hozzá kedved.

Zoe óvatosan átvette a dossziét.

- Ez óriási! - mondta. - De tényleg fejezd be, jó? Tudod már, hogy mi lesz a vége? Elejétől a végéig?

- Nem tudok végig mindent, de a nagy részét igen.

Tudom, hogy milyen lesz a vége, de még nem tudom pontosan, hogy mi fog történni – legalábbis most még nem.

Natalie könyvírásának története egy véletlennel kezdődött még szeptemberben, egy késő délután, amikor a buszon ült a mamájával. Három hete hatodikos volt már, és szokás szerint felszálltak a buszra, amivel ingázni szoktak. Péntek délután volt, és az 5:55-ös járatral mentek hazafelé. Végigdübörögtek a Lincoln alagúton, New York városából a New Jersey-i Hobokenba.

A mamája kimerültnek látszott. Fejét a támlára hajtott. Natalie az arcát fürkészte. „Szelíd az arca, kedvesebb, mint az enyém” – gondolta. A szeme és a szája köré azonban apró ráncok telepedtek. Az aggodalom és a szomorúság jelei.

- Nehéz napod volt, mami? – érdeklődött Natalie.

A mamája még mindig lehunyt szemmel elmosolyodott, és félrehajtotta a fejét.

- A szerkesztőség egész nap a marketinggel tárgyalt, egész álló nap.

- És hogy ment? – érdeklődött Natalie. Papája halálakor úgy határozott, hogy többet fog beszélgetni a mamájával. Időnként csak színlelte, hogy érdeklődik a kiadói munka iránt, de előfordult, hogy valóban érdekelte, mit dolgozik. Mint például most.

- Hát, a marketingesek nyomon követik – mesélte a

mamája, – hogy milyen könyveket vesznek a gyerekek, meg a szüleik, meg a tanáraik. Azután tájékoztatnak bennünket erről, és nekünk több olyan könyvet kell kiadásra javasolnunk, amiről ők azt gondolják, hogy az emberek megveszik.

– Világos – jegyezte meg Natalie. – És mit akarnak, milyen könyveket adjatok ki?

– Hát ez az! – Hannah Nelson felemelte fejét az ülés támlájáról, és Natalie felé fordult.

– Ennyi röviden a hatórás megbeszélés lényege. Érted? Natalie bólintott.

A mamája mély, erőszakos hangon megszólalt:

– Emberek, több kalandregényt, több sorozatot, több iskolai történetet kell kiadnunk! – Majd rendes hangján folytatta: – Ennyi volt. Hatórás találkozó, amit el lehetett volna intézni egy egyoldalmi feljegyzéssel vagy egy háromsoros e-maillal.

– Milyen iskolai történetet kell kiadnotok? – kérdezte még Natalie.

– Egyszerű iskolai történetet, úgy, ahogy mondom... rövid elbeszélést gyerekekről, meg azokról a dolgokról, amik az iskolában történnek velük.

– Olyasmi, mint a Frindli? – gondolkodott el egy pillanatra Natalie.

– Pontosan – felelte a mamája.

Natalie gondolkodóba esett.

„Hát ki tudna többet az iskoláról, mint az, aki ott

tölt hetente öt napot, évente kilenc hónapot? Tuti, hogy én is tudok iskolai történetet írni.”

Ennyi történt csupán. Megszületett Natalie Nelson, a regényíró.

Vagyis csak majdnem. Szerzői pályája hivatalosan csak négy hónappal később indult, ott, akkor délután, az iskolai könyvtárban, amikor Zoe elolvasta az első két fejezetet.

Mert egyformán születik meg minden új szerző minden új könyve: valaki elsőként elolvassa, elsőként azt mondja, hogy tetszik neki, és elsőként a rajongója lesz.

Ez a valaki most Zoe volt.

2

A SZERZŐNŐ PORTRÉJA IFJÚ LÁNY KORÁBAN

Van olyan ember, aki írni szeret, és van, aki mesélni. Natalie-nak mindig is jól ment az írás.

Mint minden író, ő is olvasóként kezdte. Kiskorában, amikor még baba volt, aztán kisgyerek, szerette, ha a mamája vagy a papája olvas neki. Szerette, ha egy történet megváltozik attól, hogy valaki más olvassa fel.

A mama halkán, nyugodtan, komolyan olvasott. Natalie mindig melegséget és biztonságot érzett, ha ő mesélt neki, kivéve az izgalmas, ijesztő vagy szomorú történeteket.

Nem így a papa. Ő hangos volt és merész. Jópofa hangon utánozott minden tűzoltót, kacsát és királylányt. Utánozta az összes vonat és hernyó hangját, és ha egy szót nem talált elég izgalmasnak, bolondosnak vagy

ijesztőnek, kitalált helyette egy másikat. Ha a papa olvasott, mindig történt valami.

Első olvasási élményeit Natalie tehát szerencsés módon azoktól az emberektől kapta, akik nemcsak őt szerették nagyon, hanem a jó könyvet is.

Idővel, négyéves korára, megunta a várakozást. Több mesét szeretett volna hallani, mint amennyit a szüleinek idejük volt felolvasni. Ismerte már az ábécéskönyvet, és ha szülei felolvastak neki, minden szó hangsúlyozniuk kellett. Natalie azután leült, és egyedül is sokszor végiglapozta a képeskönyveit. Lassan kezdte meglátni a szavakat, meghallotta a hozzájuk tartozó hangokat, és megfejtette a jeleket. Azóta nincs megállás. Natalie-ból olvasó lett.

Attól fogva tudott magának olvasni, elalvás előtt pedig a szülei meséltek neki: egyik este a papa, másik este a mama.

Az autóbaleset után minden megváltozott. Natalie másodikba járt, és már csak a mama olvasott fel neki esténként. Ekkor történt, hogy a kuckója mélyébe rejtett néhány kedves könyvet. Nem akarta, hogy a mama olvassa őket. Papa könyvei voltak. Késő este vagy nyugodt szombat délutánonként olykor fellapozta a *Sailor Dogot* (A tengerész kutyája), vagy a *The Grouchy Ladybugot* (A morcos katicabogár), és a papája hangját utánozta magában.

Az írás fokozatosan jött, szinte magától. Eleinte utá-

nozta, amit olvasott. Ha egy szép versre bukkant, megpróbált hasonlót kitalálni. Ha egy szereplő megragadta a fantáziáját, a játékállatkáinak mesélt róla, és eljátszotta a matróz kutyáját, a rendíthetetlen ólomkatonát vagy Hófehérkét.

Eljátszotta a meséket, és a saját szavaival szólaltatta meg a szereplőket. Volt, hogy Juliskát játszotta, ahogy segít Jancsinak lapátra tenni a gonosz boszorkányt, máskor ő maga volt a gonosz boszorkány.

És nagyon-nagyon sokat gondolt az írókra. Elkép-

zelte, ahogy a kertben ülnek vagy egy szobában vagy egy padlásszobában, és új történeteket írnak. És tudta, hogy egy napon ő is leül egy kertben vagy egy szobában vagy egy padlásszobában, és megpróbál írni.

Negyedikes korától egyre több időt töltött írással. Kialakított magának egy kuckót a tetőtérben, ahová a mamával költöztek. Két kis irattartó szekrényre fektetett egy tömör, sima ajtót asztallapnak, a papája öreg piros irodai székén üldögélt, és az ő régi Macintosh számítógépét használta. Nem volt saját szobája, sem tetőtéri szobája, de mégiscsak volt saját helye, ahol a papája közelében tudott lenni.

3

A REJTÉLYES FÉRFI

- Na és mit csinálsz majd a regényeddel? - kérdezte Zoe. - Persze majd ha elkészülsz vele.

- Még nem tudom. - Natalie összeszedte a kézirat első tizenkét oldalát Zoe asztaláról.

- Lehet, hogy nyomtatok neked egy példányt, talán Lillnek és Sparkynak is... Talán elolvassa egy pár gyerek. Talán Clayton tanárnőnek is megmutatom - hátha ad egy szorgalmi dicséretet.

- Natalie Zoe kezébe adogatta a lapokat, és eltette a kék dossziéba a kézirat másik részét.

Zoe a fejét csóválta, göndör barna haja ide-oda lengett.

- Túl jó ez ahhoz, hogy ilyen sorsra jusson. Szerintem, ha megírtad az egészet, oda kellene adnod a mamádnak. Ő kiadhatná - tudod, igazából.

Natalie felcsattant.

- Persze, majd a mamám odamegy a főnökéhez, és azt mondja: „Képzeld csak! Ezt a pompás kis történetet a lányom írta” - mire a főnöke azt feleli: „Nahát, ez óriási, fizessenek neki egy halom pénzt, és azonnal nyomtassák ki a könyvet!” - Légy észnél, Zoe! Fogalmad sincs a könyvkiadásról!

- De van - felelte Zoe. - A papám irodájának jár a Publishers Weekly című hetilap, és ha ott vagyok nála, mindent elolvasok az új könyvekről és a sikerekről.

Zoe papája ügyvéd volt, és Zoe mindig dicsekedett Natalie-nak a komoly ügyekkel és a híres ügyfelekkel.

- Persze - bólogatott Natalie. - Azt a folyóiratot én is láttam, én is voltam bent a mama irodájában, a könyvkiadóban, és láttam hatalmas kupacokban állni a beborítékolt kéziratokat, új szerzők új műveit, és a legtöbbet nem jelentették meg. Így van ez!

- Pszt! - Mr. Levy szúrós szemmel nézett a lányokra, pedig már három óra is elmúlt, és csütörtök délután senki más nem volt a könyvtárszobában. De a könyvtáros szerette, ha nyugalom van.

- Gyerünk - suttogta Natalie.

Zoe sosem ismerte be, ha valamit nem tudott vagy nem oldott meg. Fölkapták a kabátjukat meg a hátizsákjukat, és már mentek is lefelé a főlépcsőn. Zoe-nak támadt egy jó ötlete - nem, egy óriási ötlete! De nem akarta csak úgy, azonnal elárulni. Hogy mi volt benne a jó? Zoe azt akarta, hogy Natalie találja ki.

- Tudom már, hogy lehet kiadni a regényed! - kezdte.

Natalie átvette a hátizsákját a másik vállára, és oldalról Zoe-ra pillantott.

- Ó, tényleg? - mondta némi gúnnal a hangjában, amit Zoe tisztán és érthetően kihallott.

- Igen, tényleg - felelte.

Ők ketten az óvoda első napjától kezdve a legjobb barátok voltak. Eleinte kutya-macska barátság alakult ki köztük, ami olyankor fordul elő, ha két teljesen különböző ember szereti nagyon egymást.

Kiléptek az utcára. Napfényes idő volt, de hideg szél súvított a Hudson folyó felől, és nekilökődött a Riverside Drive épületeinek. Januárban New Yorkban bizony nincs strandidő.

- Na, és mi a nagy ötleted? - Natalie felhúzta a kapucniját.

- Hallottál már Ted Geiselről?

Natalie megrázta a fejét.

- Nem... idejár az iskolába? - kérdezte.

Zoe megrökönyödve bámult rá. Csípőre tette a kezét, és visszakérdezett.

- Azt akarod mondani, hogy sosem hallottál Ted Geiselről? Tényleg? Hát jó. Akkor ez lesz a házi feladatod.

Natalie felnevetett.

- Nincs is semmiféle ötleted. Csak megpróbálsz behúzni a csőbe.

Zoe a fejét rázta, és beképzelten szippantott a levegőbe.

- Nem, nekem tényleg van tervem, még hozzá nagyon is jó. De amíg nem tudod, ki az a Ted Geisel, nem akarok róla beszélni. Úgyhogy menjél, tanuld meg, amit meg kell tanulnod, és holnap esetleg beszélhetünk róla.

Natalie felhúzta az orrát.

- Rendben! - felelte. Sarkon fordult, és dél felé vette útját. Végig kellett mennie a Hetvenkettedik utcán, aztán kelet felé a Broadway-n. Ott felszállt egy buszra, ami bevitte a mamája szerkesztőségéhez, a belvárosba. A legtöbb gyerek metróval közlekedett. Az sokkal gyorsabb, mint a busz, de Natalie túlságosan bezárva érezte magát a föld alatt. Egyébként is, a buszban nem volt olyan rossz szag. Ő sohasem sietett. Aznap, mint minden tanítási napon, kb. három órája volt még az indulásig.

Zoe húsz perc alatt hazaért, csupán intenie kellett. Ha intett, egy sárga taxi kihajtott a Riverside Drive forgalmából. Kikanyarodott, zökkent egyet, és megállt a járdaszegélynél. Zoe keleten lakott, az Ötvenhatodik utcában, és mindig taxival járt haza. Kinyitotta a taxi hátsó ajtaját.

- Jegyezd meg: Ted Geisel! - kiáltott oda Natalie-nak.

Ő már a következő kereszteződésnél járt. Hátranézett, vágott egy grimaszt, és kinyújtotta a nyelvét. Aztán visszafordult, továbbment, mosolygott magában.

Lehet, hogy Zoe megsértődött, mert időnként tényleg nagy ötletekkel jött elő. Natalie képtelen volt tovább várni, ki kell valamit nyomoznia erről a Ted Geiselről.

4

VÁROSI GYEREK

Natalie mamája aggódott, ha tizenkét éves lányának egyedül kellett közlekednie New York belvárosában, így tehát szinte minden délután aggódott. Nem volt oda ezért a megoldásért, de nem volt más választása. Minden hétköznap reggel beültette a lányát egy taxiba a buszállomáson. A taxi a külvároson át bevitte Natalie-t az iskolába, olyan időpontban, amikor a forgalom nagy része az ellenkező irányban bonyolódott. Az út még így is majdnem kilenc dollárba került. Amikor azonban egy délután a taxi sokkal később érkezett meg Natalie-val a szerkesztőség épületéhez, ami egyébként nincs messze a Rockefeller Centertől, majdnem a duplájába került az út. Hannah Nelsonnak nem állt módjában ennyi pénzt költeni a közlekedésre minden egyes tanítási napon.

Aggódott a kislányért, de tudta, hogy ügyes városi gyerek, mindig is az volt. Régen, amikor még csak hároméves volt, és Manhattan-ben laktak, a papája megtanította arra, hogy ha eltéved, menjen oda egy rendőrhöz. Megtanulta azt is, hogy ha nem lát rendőrt a közelben, csak gyerekes nénit szólítson meg, mert egy anyuka vagy egy nagymama mindig segít egy eltévedt kisgyerekeknek. Azt is megtanulta, hogyan kell nyilvános telefonból segílyt kérni. A papája alaposan felkészítette.

Natalie tudta, hogy óvatosnak kell lennie a városban, de tudta azt is, hogy nem lehet folyton félve közlekedni. Jól érezte magát, amikor naponta beutazott a mamájához a szerkesztőségbe.

Tizenkét éves korához képest magas volt és fejlett, mint egy tizenöt éves lány. Rengeteg utcai zsiványságot látott, de jól fel volt szerelve. Egy zsinóron síp lógott a nyakában, és volt egy tartalék húszdolláros a bal cipőbetéte alatt. Hannah Nelson mobiltelefonnal is védte lánya biztonságát. Egy gombnyomással tudott üzenetet küldeni a rendőrségre, a mamája munkahelyére, és a nagybátyjának, Frednek. Fred Nelson, Natalie papájának öccse. A baleset óta gyakran találkoztak. Néhány háznyira lakott az iskolától, az irodája pedig a Madison Avenue-n volt. Ha bajban volt, Natalie biztos lehetett benne, hogy segít neki.

A mamája hetente legalább egyszer még mindig emlékeztette Natalie-t a legfontosabb szabályokra: ha

valaki zaklatni kezd, kiabálj, és fuss el! Sose szállj be idegen autóba, teherautóba, és ha valaki közelebb hív magához, fuss az ellenkező irányba! Mindig főútvonalakon járj, ahol sok az ember! Ha valaki hirtelen elkap, harapd meg, karmold össze, rugdald és visíts! Csinálj bármit, hogy kiszabadulj a kezei közül, aztán fuss el, és igyekezz segítséget hívni, nyomd meg a személyi hívódon a segélykérő számot! Ne szállj fel üres vagy túlszűfolt buszra. A járművön elöl ülj vagy állj, a vezető közelében! Ne menj be idegen épületbe!

A legtöbb nagyvárosi gyerekhez hasonlóan benne is kifejlődött egyfajta radar. Ha észrevette, hogy a járdán szembejövők közül valaki furcsán néz, kéreget, alkalmatlankodik vagy gyanúsán viselkedik, megpróbálta elkerülni a találkozást. Ha nem sikerült, még mindig átszaladhatott az utca másik oldalára, de általában csak meg kellett találnia a kellő pillanatot, hogy elkerülje az illetőt. Több éves NewYork-i közlekedés után, tizenkét éves korára szinte automatikusan el tudta kerülni a veszélyt.

Igaz, lehetetlen mindent előre kiszámítani. Egyszer a buszon egy nő kiabálni kezdett Natalie hátizsákjával, mintha kutya lett volna, és meg akarná harapni. Natalie megijedt, de nyugodt maradt. Szerencsére a sofőr rákiáltott a nőre, hogy:

- „Hölgyem, szíveskedjen elhallgatni, vagy szálljon le a buszról!”

A nő leszállt, és elkezdett veszekedni a sarkon egy szemétkosárral. Egyszer pedig Natalie azt hitte, hogy egy magas, napszemüveges fiú követi. Végig mögötte ment a Hetvenkilencedik utcától a buszmegállóig, aztán a Hetvenkettedik utcán és a Broadway-n át. Amikor felszállt ugyanarra a buszra, amelyikre ő, Natalie valóban megijedt. Úgy érezte, a fiú őt figyelni sötét szemüvege mögül. És pont akkor, amikor szólni akart a buszvezetőnek, a fiú leszállt a következő megállónál, és Natalie látta, amint bemegy egy nagy könyvesboltba az Ötvenhetedik utcában. Téves riasztás.

Aznap nyugodt volt az útja. Amikor megérkezett a mama munkahelyére, az előcsarnokban bejelentkezett a pultnál, beszállt a liftbe, és megnyomta a tizennegyedik emeleti gombot. A lift zúgva fölment a harmadik emeletre, ahol még néhányan beszálltak. Megnyomták az ötös, a hetes és a nyolcas gombot. Ki-be szálltak az emberek, szinte mindegyik emeleten, ezért Natalie hamar a lift hátsó falához préselődött.

Négy éve ment be először a kiadóba. Akkoriban meg volt győződve róla, hogy a gyerekkönyvkészítés a legizgalmasabb dolog a világon. Úgy képzelte, hogy könyvhegyeket és hatalmas, nyüzsgő műhelyt talál. Hogy lesznek, akik a borítót festik, mások nyomtatnak, és az oldalakat vágják, és valaki a sarokban könyvvé illeszti össze az egészet.

Amit első látogatásakor valójában látott, az egy hatalmas, csöndes szoba volt, apró irodák labirintusával. Itt-ott kisebb csoportok beszélgettek halkán egy-egy nagy asztalnál, és amerre nézett, mindenhol a számítógép képernyője előtt ült valaki, és nyomogatta a gombokat. Igaz, rengeteg könyvet látott mindenfelé, kupacokban, dobozokban és könyvespolcokon, de azok mind elkészültek már. Natalie úgy érezte, csalódott. A könyvkiadót meglehetősen unalmas helynek találta.

A liftajtó kinyílt a tizennegyedik emeleten, és Natalie az előtér süppedő, zöld szőnyegére lépett. A recepció a fejhallgatójába beszélt, közben rámosolygott, intett, és megnyomta a biztonsági gombot. A jobboldali ajtó berregni kezdett. Natalie befelé tolta, és belépett a Shipley Ifjúsági Könyvek szerkesztőségébe.

A mama apró, ablaktalan irodájának bejáratánál ez állt egy táblán: HANNAH NELSON, SZERKESZTŐ. A szobának volt ajtaja és mennyezete, de egyébként kis dobozhoz hasonlított. A berendezése egy U alakú asztal, és könyvespolcok a falak mentén. Minden négyzetcentiméternyi helyet beborítottak a papírhalomok és a könyvek. Volt egy számítógép, két kis irattartó szekrény, egy forgószék, egy műanyag szemétkosár, és közvetlenül a bejáratnál egy összecsukható szék. Az összes bútor szürke volt vagy zöld.

A számítógép képernyője fölött egyetlen fénykép állt, átlátszó műanyag tokban: a papa, a mama és Natalie

egy vitorlášajón. Ahányszor csak bement a szerkesztőségbe, elsőként a fényképet vette észre. Mindhárman úgy néztek ki rajta, mintha sok szép időt töltöttek volna együtt azon a helyen, de képtelen volt visszaemlékezni rá. Pedig nagyon szerette volna felidézni, hol voltak. Folyton ezt kívánta.

- Szia, mami!

Hannah Nelson megfordult a székével, és magához ölelte. Egy pillanatra megfogta a lánya mindkét kezét, aztán félrehúzott egy szőkésbarna hajtincset a szeméről.

- Jó napod volt, édes szívem?

Natalie bólintott.

- Egy kivétellel minden tanár egy mázsa leckét adott fel. Elmehetek a büfébe?

- Ühüm... várj csak! - A mama megpördült a székével, kihúzott egy fiókot, és visszapördült. A kezébe nyomott egy kis marék negyeddollárost. - Hoznál nekem egy Sprite-ot vagy egy almalevet? Ella irodájában elkezdheted írni a leckét. Egész héten nem lesz itt.

Tizenöt perccel később - mire elfogyott a szóda meg a keksz - Natalie-nak eszébe jutott a feladata. Felpatant Ella székéből, lekapott egy angol értelmező szótárt az ajtó melletti könyvespolcra, és felütötte a G betűnél. Game, gargoyle, geisha... - nincs Geisel.

Visszament, leült az asztalhoz, megmozdította az egeret a számítógép billentyűzete mellett, és a sötét képernyő életre kelt.

Natalie már máskor is használta Ella számítógépét, tudta tehát, hogy mit keressen. Ráklikkelt a Referencia elnevezésű mappára, aztán az ENCARTA programra.

Az enciklopédia megnyílt, Natalie pedig néhány klikkeléssel kereső módra állította a gépet. Beírta a Geisel szót, és rákattintott a keress gombra.

És ott virított a képernyőn: Geisel, Theodor. A rejtély megoldódott.